

V noči.

<p>Noč je — noč senjava tiha noč, ... v moji duši plava zdihljaj vroč.</p>	<p>Zvezde raz nebésa sevajo, meni v dušo upe — devajo.</p>
---	---

<p>Kmalu nad gorámi — pokne dán... in na svet pripláva zor krasán.</p>	<p>Zor nebeški bude. se razlil — ouh moj nepokojní mir dobil...</p>
---	--

Zagorska.

Paolo.

Spisala Zofka Kveder.

(Konec.)

dkar mu je umrla mati, se je Paolo še bolj klataril okrog, nego poprej. Stara Marta ga je vzela k sebi, a brigala se ni mnogo zanj. Največkrat ga ni bilo po ves dan domov in le zvečer se je ves truden privlekel v malo postrešno izbico in po navadi brez večerje legal spat. Ako mu je Marta sama dala kaj jesti, bilo je dobro, prosil je ni nikdar. Potikal se je najraje po malih ribiških barkah, katerih je bilo ob obrežju vedno vse polno. Večkrat je tudi spal na krovu, na tleh imajoč za vzglavje kako poleno. Ribiči ga niso podili, ker ni nikdar ničesar zmikal, celo radi so ga imeli, ker je bil vedno dobre volje, šaljiv in postrežljiv. Zdaj je temu prinesel vode, zdaj ga je drugi poslal po tobak, in zato je potem opoldne ali zvečer smel prisesti k njihovi borni večerji in ž njimi yred lomiti polento iz starega vkajenega kotla. Vendar tako vesel in razpoložen ni bil več, kakor tedaj ko mu je še mati živela. Včasih se je zavlekel v kako senco, položil glavo na komolce in jokal po cele ure. Njegovi tovariši so se norčevali, če so ga zalotili v takem položaju, a on jih je pogledal s tako otožnimi žalostnimi očmi, da so utihnili in odšli.

Mnogokrat je šel tudi h Karloti, a le-ta se ni čisto nič zmenila za zapuščenega dečka. Poskušal je včasih z njeno hčerjo Marijo kak pogovor. Kazala mu je čipke in trakove, s katerimi se je dičila, in